

Arrest

nr. 47 380 van 24 augustus 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. OP DE BEECK en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en van Koerdische origine te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van Eslah Al Zirai, Mosul (Centraal-Irak). In april 2004 zou u gesolliciteerd hebben voor een job bij het leger en al in dezelfde maand zou u aan uw opleiding in Hammam Alilil begonnen zijn. Na vijfenveertig dagen opleiding zou u als lijfwacht van Amid Bayz bij de Nationale Garde zijn beginnen te werken. Aanvankelijk zou u zes maanden in de legerbasis van Gayyare gestationeerd zijn geweest. Vervolgens zou u naar de legerkazerne, gevestigd in het Mosul Hotel, zijn overgeplaatst. In mei 2005 zouden uw ouders thuis een dreigbrief, naar u vermoedt afkomstig van de groepering van Zarqawi, hebben gevonden. Via deze brief zou u met de dood zijn bedreigd indien u uw werkzaamheden bij het leger niet stopzette. Nadat u uw overste hierover had ingelicht zou u de brief vernietigd hebben en uw werkzaamheden gewoon hebben verder gezet. In februari 2007 zou u in Yarmouk gewond geraakt zijn toen een bembom ontplofte op het moment dat u er met een konvooi van

het leger langskwam. U zou in het Jamhury hospitaal zijn verzorgd en vervolgens naar de legerbasis zijn teruggekeerd. In juni 2008 zou een zoekactie naar wapens hebben plaatsgevonden op een begraafplaats in Mosul. Deze actie zou gefilmd zijn door de televisiezender Al Mosuliya en in juli 2008 op televisie zijn uitgezonden. Tijdens de uitzending zou ook u, als lijfwacht, op de begraafplaats in beeld zijn gekomen. Op 22 of 23 september 2008 zouden onbekenden 's nachts bij uw ouders thuis zijn langs geweest. Toen uw vader de deur opendeed, zou hij onmiddellijk zijn doodgeschoten. Naar u vermoedt werd uw vader, omwille van uw werkzaamheden bij het leger, gedood door terroristen van de groepering van Tellafar. Nadat u dit nieuws had vernomen zou u de volgende dag naar de Abadji moskee zijn gegaan waar uw vader werd begraven. U zou vervolgens, tot uw vertrek uit Irak, op de legerbasis hebben verbleven. Op 1 oktober 2008 zou u Irak hebben verlaten en via Turkije naar België zijn gereisd. U diende hier op 31 oktober 2008 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een legerbadge (25/09/2007), een tijdelijke wapenvergunning (dd. 16/01/2007), twee foto's van uzelf in legeruniform en een 'certificate of appreciation'.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Zo moet er vooreerst worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt aangaande uw identiteit of nationaliteit. Daarenboven legt u incoherente verklaringen af met betrekking tot de identiteitsdocumenten die u in Irak bezat. Zo verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat u nooit in het bezit bent geweest van een nationaliteitsbewijs (zie gehoorverslag CGVS I p. 5). Overeenkomstig uw latere verklaringen op het CGVS bent u wel degelijk in het bezit van een nationaliteitsbewijs - u beweerde zelfs uitdrukkelijk dat u dit document diende voor te leggen bij uw sollicitatie voor een job bij het leger - maar u zou dit document in Mosul hebben achtergelaten en uw familie zou geen idee hebben waar het postkantoor in Mosul zich bevindt en hoe ze dit document bijgevolg naar u zouden kunnen opsturen (zie gehoorverslag CGVS II p. 4, 5 en p. 13). Deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid en doet het vermoeden rijzen dat u niet de waarheid vertelt omtrent uw identiteit. Eveneens zeer merkwaardig in dit verband is de vaststelling dat u stelt dat u in het bezit van uw eigen paspoort Irak verlaten heeft, maar u dit document in Turkije vernietigd heeft. Als reden hiervoor geeft u: "Ik wist niet wat ik ermee moest doen" (zie gehoorverslag CGVS II p.6). Voor iemand in nood van bescherming is dit een merkwaardige houding.

Daarenboven moet worden benadrukt dat een begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit nochtans een essentieel element is binnen de asielprocedure en het ontbreken van enig stavingsstuk hieromtrent dan ook sowieso een negatieve indicatie inhoudt voor de beoordeling van uw vluchtrelaas.

Voorts moet er worden op gewezen dat u ook omtrent uw reisroute en werkelijke identiteit ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo beweerde u dat u vanuit Irak, via Turkije, naar België bent gereisd waar u, met twee andere personen, aan een benzinstation zou zijn achtergelaten. Vervolgens zou u - vanuit een onbekende plaats - de trein hebben genomen richting Brussel waar u een asielaanvraag indiende. U ontkende voorts ooit elders in Europa te zijn geweest noch België, na uw aankomst hier, ooit opnieuw te hebben verlaten. Uit het administratief dossier blijkt daarentegen dat u reeds op 18 oktober 2008 in het station van Brussel Zuid, in het gezelschap van vijf andere personen, door de federale politie werd tegengehouden en in het bezit was van treintickets Parijs - Brussel.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat u bij deze controle een andere identiteit - namelijk Ahmed Moustafa Ali, geboren op 01/01/1980 - heeft opgegeven. Ook blijkt uit het administratief dossier dat u op 30 oktober 2008 vanuit Duitsland door de politie van Aken aan de Belgische politie werd overgedragen alsook dat u aan de Duitse politie andere identiteitsgegevens heeft opgegeven - namelijk Mohamad Mahmoud Ali, geboren op 01/01/1983 te Kirkuk. Uw verklaring dat u na uw aankomst in België op 18 oktober 2008 het grondgebied niet meer zou hebben verlaten kan dan ook niet worden volgehouden. Bovenstaande vaststellingen maken het dan ook onmogelijk uw ware identiteit alsook uw reisroute te achterhalen. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor bijkomend op ernstige wijze ondermijnd. Dat u zich bedient van drie verschillende identiteiten en geen zicht biedt op tal van aspecten, doet vragen rijzen bij de ernst van uw nood aan bescherming.

Er dient eveneens te worden opgemerkt dat ook uw kennis aangaande de val van het Saddam-regime in Mosul én betreffende het post-Saddam tijdperk danig te wensen overlaat, zodat het

geenszins geloofwaardig is dat u woonachtig was in Mosul. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde dat de Amerikanen als eerste de stad Mosul op het moment van de bevrijding zijn binnengevallen. De Peshmerga's zouden volgens u pas later de stad Mosul zijn binnengekomen (zie gehoorverslag CGVS I p. 13 en 14). Nog volgens uw eerste verklaringen vonden geen luchtbombardementen plaats op of in de omgeving van de stad Mosul voorafgaand aan de val (zie gehoorverslag CGVS I p. 14). Dit strookt niet met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat het wel degelijk de Peshmerga's waren die de stad Mosul als eerste zijn binnengekomen, gevolgd door de Amerikanen. Uit deze informatie blijkt eveneens dat voorafgaand aan de val wel degelijk luchtaanvallen plaatsvonden op legerbasis in de omgeving van Mosul. Bij uw tweede gehoor wijzigde u uw verklaringen als dusdanig en stelde u dat op het moment van de val de Amerikanen samen met de Peshmerga's de stad binnenvielen. Ditmaal bleek u wel op de hoogte te zijn van het feit dat de legerbasis in de buurt van Mosul in de periode voorafgaand aan de val werden gebombardeerd (zie gehoorverslag CGVS II p. 7 en 8). Dat u bij uw tweede gehoor plots wel blijkt te weten dat er bombardementen plaatsvonden op de omgeving van Mosul, doet vermoeden dat u hieromtrent door derden werd ingelicht. Van iemand die op het moment van de val persoonlijk in de stad Mosul aanwezig was, kan toch minstens worden verwacht dat deze ook bij zijn eerste gehoor correct zou kunnen weergeven of er al dan niet luchtaanvallen plaatsvonden. Eveneens kan worden verwacht dat een Koerd die op dat moment ter plekke aanwezig was met zekerheid zou kunnen zeggen of zijn stad door Koerdische Peshmerga's dan wel door Amerikaanse troepen werd bevrijd. Uw onwetendheid omtrent deze feiten doet dan ook vermoeden dat u op dat moment niet in de stad Mosul aanwezig was. Opmerkelijk, en niet in het minst, is tevens het feit dat u niet in staat bent het geld dat voor de val van het Baathregime in Mosul werd gebruikt, correct te omschrijven (zie gehoorverslag CGVS I p.11-12). U stelt dat er, wat het 'Saddam-geld' betreft, biljetten van een 1, 5, 10 en 25 dinar werden gebruikt. Uitermate opmerkelijk aan dit antwoord is dat de waarden die u opsomt zeer dicht aanleunen bij het geld dat in die periode in het autonome Koerdische gebied werd gebezigd. Dat u meer vertrouwd bent met het geld dat gebruikt werd in Koerdistan dan met het Centraal-Irakese geld, blijkt tevens uit uw stelling dat het 'Saddam-geld' enkel een biljet kende van 1 dinar (later voegt u hier ook het biljet van 500 dinar aan toe). In werkelijkheid bestonden in die periode in Centraal-Irak biljetten van 25, 50, 100, 250 dinar. Dit alles doet vermoeden dat aan uw verhuis in 1999 van het Koerdische Noord-Irak naar het Centraal-Irakese Mosul maar weinig geloof kan worden gehecht.

Tijdens een tweede gehoor beweerde u plots dat voor de val van het regime biljetten van 50 dinar, 250 dinar, 10.000 dinar, 250.000 dinar werden gebruikt (zie gehoorverslag CGVS II p. 11). Ook dit strookt uiteraard geheel niet met de informatie dienaangaande.

Hoewel u een vrij goede geografische kennis heeft van de stad Mosul, doen bovenstaande vaststellingen dan ook vermoeden dat u de stad Mosul reeds langer heeft verlaten of dat u elders in Irak woonde.

De overtuiging dat u reeds geruime tijd voor oktober 2008 de stad Mosul verliet of elders in het land heeft gewoond, wordt voorts versterkt door volgende vaststellingen. Zo blijkt u, in navolging van bovenstaande, evenmin in staat te zijn het geld dat sinds de val in Mosul werd gebruikt correct te beschrijven. Volgens uw verklaringen waren sinds de val van het regime biljetten van 250, 1000, 10.000, 25.000 en 50.000 dinar in de omloop. Ook hier slaat u de bal mis. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat sinds de val biljetten van 50, 250, 500, 1000, 5000, 10.000 en 25.000 worden gebruikt. Van iemand die beweert dat hij maandelijks naar de bank moest waar hij werd uitbetaald, kan toch worden verwacht dat hij weet welke biljetten in de omloop zijn alsook of er al dan niet munten worden gebruikt.

Hoogst merkwaardig is tevens de vaststelling dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van een grootschalige militaire operatie die in 2008 in de stad Mosul werd gehouden. U beweerde hiervan wel op de hoogte te zijn, maar stelde hierbij dat dit plaatsvond in januari 2008, één maand duurde en u preciseerde hierbij dat zulks nadien niet meer werd georganiseerd (zie gehoorverslag CGVS II p. 9). Gevraagd of u op de hoogte bent van een avondklok die in de stad Mosul werd ingevoerd en meer dan één week duurde, stelde u dat dit nooit voor de hele stad ineens werd ingevoerd (zie gehoorverslag CGVS II p. 9). De beschikbare informatie toont daarentegen duidelijk aan dat er in mei 2008 een grootschalige militaire operatie werd gehouden waarbij, gedurende tien dagen, een avondklok in de stad Mosul van kracht was. Als beweerde militair kan toch minstens worden verwacht dat u hiervan op de hoogte zou zijn geweest indien u toen daadwerkelijk in de stad aanwezig was.

Ook uw kennis omtrent het Iraaks leger blijkt voorts ruim ontoereikend én uw verklaringen hieromtrent blijken ook niet eensluidend. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u, vreemd genoeg, niet blijkt te weten hoe de legerbasis waar u in Gayyare gestationeerd was, heet. Zelfs wanneer de

naam van de legerbasis u wordt gegeven, blijkt deze u niets te zeggen (zie gehoorverslag CGVS II p. 15 en 18). Dit is des te opmerkelijker temeer daar de naam van de basis- Q West Complex - vermeld staat op één van de legerbadges die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde. Uw onwetendheid hieromtrent versterkt eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw werkzaamheden bij het leger. Daarenboven ben u niet in staat te zeggen welke eenheid van de Amerikanen bij u op de legerbasis in Gayyare gevestigd was (zie gehoorverslag CGVS II p. 15). Tot slot is het ook opmerkelijk dat u, als zogezegde militair, niet kunt zeggen met welke munitie u schoot en welk kaliber de kogels hadden (zie gehoorverslag CGVS II p. 15). Dat u daadwerkelijk bij het Iraaks leger in dienst zou zijn geweest, is gelet op bovenstaande vaststelling weinig geloofwaardig.

Uw geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondermijnd door uw incoherente verklaringen. Zo kan vooreerst nogmaals worden gewezen op het feit dat u aanvankelijk beweerde dat u nooit in het bezit bent geweest van een nationaliteitsbewijs (zie gehoorverslag CGVS I p. 5), terwijl u later stelde dat uw nationaliteitsbewijs één van de documenten was die u bij uw sollicitatie bij het leger diende voor te leggen (zie gehoorverslag CGVS II p. 13). Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw loon bij het leger 577.000 Iraakse dinar bedroeg (zie gehoorverslag CGVS I p. 11). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u in eerste instantie 477.000 Iraakse dinar verdiende doch in 2008 opslag kreeg en sindsdien 777.000 Iraakse dinar verdiende (zie gehoorverslag CGVS II p. 11).

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde werkzaamheden bij het leger, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die u hierdoor zou hebben gekend. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt voorts volledig ondermijnd door een aantal flagrante tegenstrijdige verklaringen. Zo beweerde u aanvankelijk op het CGVS dat u sinds 2005 drie dreigbrieven, afkomstig van Jaish Al Islami, heeft ontvangen (zie gehoorverslag CGVS I p. 14 en 15). Tijdens uw latere verklaringen stelde u dan weer dat u slechts één dreigbrief heeft ontvangen, naar u vermoedt afkomstig van de groep van Al Zarqawi (zie gehoorverslag CGVS II p. 19 en 21). Waar u aanvankelijk stelde dat uw chef een onderzoek voerde naar de moord op uw vader (zie gehoorverslag CGVS I p. 16), stelde u later uitdrukkelijk dat er geen onderzoek gevoerd werd (zie gehoorverslag CGVS II p. 21). Tot slot verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat twee vrienden-collega uit het leger werden gedood (zie gehoorverslag CGVS I p. 16), terwijl u bij uw tweede gehoor verklaarde niets te weten over eventuele problemen van uw collega's (zie gehoorverslag CGVS II p. 21).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiair beschermingsstatuut worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben slechts enige bewijskracht voor zover deze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is, rekening houdend met bovenstaande vaststellingen, geenszins het geval.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Hij is van mening dat onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding en motivering.

Verzoeker is verbaasd dat in het eerste gehoorverslag vermeld staat dat hij nooit een nationaliteitsbewijs heeft gehad, daar waar hij in het tweede gehoor correct vermeldde dat hij dit wel had. Hij betoogt "dat er sprake kan zijn van verwarring of inaccurate vertaling (wat altijd kan gebeuren tijdens ene gehoor van verschillende uren)". Verzoeker stelt dat hij uiteraard een nationaliteitsboekje heeft gehad. Hij heeft dit overigens toegestuurd gekregen vanuit Irak. Het werd hem slechts opgestuurd op 24 maart 2010 omdat men niet eerder de mogelijkheid zag om deze verzending te doen. Verzoeker stelt dat hij hiervoor niet verantwoordelijk is. Met betrekking tot zijn paspoort doet hij gelden dat hij dit inderdaad niet meebracht vanuit Turkije omdat hij het daar vernietigde en dit omdat hij bang was dat hij

zou worden teruggestuurd wanneer men het paspoort zou ontdekken. Niettemin zou het een feit zijn dat het nationaliteitsboekje thans een bijkomend element is om zijn identiteit vast te stellen.

Verzoeker betwist niet dat hij in Frankrijk en Duitsland is geweest, noch dat hij daar een andere naam hanteerde. De namen die hij aldaar liet vallen bij de controle hebben niets te maken met zijn echte identiteit. Hij vervolgt dat *“indien hij bepaalde wetsovertredingen zou hebben begaan, dit op vreemde bodem was, hetgeen niet het minste uitstaans heeft met zijn in België lopende asielpcedure”*. Indien men hieruit twijfels puurt omtrent zijn identiteit kan volgens verzoeker opnieuw verwezen worden naar de bijkomende identiteitsdocumenten die hij heeft ontvangen.

Omtrent de twijfels die worden geuit betreffende zijn verblijf in Mosul stelt verzoeker vast dat hij aangaande de bevrijding van de stad door de Amerikanen en Peshmerga's niet erg duidelijk is geweest. Hij zou tijdens het eerste gehoor gewoonweg minder informatie hebben gegeven, doch daarom niet foutieve informatie. Nadien was hij gedetailleerder. Verzoeker *“meent zich te herinneren dat er tijdens een eerste interview sneller overheen werd gegaan, en hij daar niet rustig alles op een rijtje heeft kunnen zetten”*. Volgens hem mag alleszins worden gesteld dat *“beide interview allicht niet op dezelfde wijze zullen verlopen zijn, wat altijd andere interpretaties en resultaten zal geven”*. Wat de munten betreft erkent verzoeker dat hij *“misschien inderdaad verwarring heft geschapen”* doch dat dit soms gewoon ook stoelt op onvolledigheden. Als men vaststelt dat hij niet in staat was het geld dat in Mosul in omloop was juist op te sommen, dan stelt men vast dat hij gewoonweg onvolledig was, doch niet fout zat. Verzoeker geeft aan dat een en ander toch niet wil zeggen dat hij nooit in Mosul is geweest in die periode. Bovendien moet het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) toegeven dat hij een goede kennis heeft van de stad.

Verzoeker voert aan dat er tenslotte *“her en der ook over kleine details wordt gevit”*, onder meer over het loon dat hij kreeg uitbetaald. Hij vraagt zich af wat de relevantie hiervan is.

Hij concludeert dat al deze beschouwingen in acht genomen, het CGVS onvoldoende naar recht motiveert en faalt in zijn materiële motiveringsverplichting.

Ter terechtzitting legt verzoeker het origineel neer van zijn nationaliteitsbewijs, alsmede een kopie van het reeds bij het verzoekschrift gevoegde woonstatteest.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van *“de Conventie van Genève”*. Het CGVS had volgens hem de status van vluchteling dienen toe te kennen, mocht hiervan correcte toepassing zijn gemaakt. Verzoeker doet gelden dat het duidelijk is dat hij ernstige en systematische daden van vervolging onderging, gepleegd door gewone burgers, namelijk terroristen, die hem hebben gevisieerd omwille van zijn medewerking aan de heropbouw van het Iraakse leger. Derhalve ressorteert hij onder de criteria van de Conventie van Genève. Hij heeft een politieke keuze gemaakt. Deze daden van vervolging kunnen bovendien niet worden beteugeld door de overheid die hier onmachtig tegenover staat. Volgens de *“Guide des Procédures”* kunnen actoren van vervolging ook privé-personen zijn indien hun gedrag door de overheid wordt goedgekeurd of aangemoedigd zoals in casu.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij verwijst naar zijn feitenrelaas en de hoger uiteengezette middelen en stelt dat hij nergens feiten inroept die niet te catalogeren zijn onder de Conventie. Op dit vlak wordt het statuut door hem dus niet ingeroepen.

Het is volgens verzoeker echter wel een feit dat hij afkomstig is uit een regio die zeker in aanmerking komt als zijnde de catalogeren onder punt c, *“willekeurig geweld in geval van een internationaal of intern gewapend conflict”*, met name Centraal-Irak. De beslissing van het CGVS geeft nergens enige expliciete motivering over de toetsing van de principes van subsidiaire bescherming. In fine wordt louter gesteld dat om alle voorgaande redenen noch het politiek asiel noch de subsidiaire bescherming kan worden verleend. Beide statuten steunen echter op verschillende principes en moeten anders worden gemotiveerd. Verzoeker doet gelden dat er niet wordt gezegd waarom hij niet van Mosul afkomstig zou kunnen zijn of naar daar gerepatriëerd zou worden. Hij verwijst naar de bijkomende stukken bij het verzoekschrift. Een stuk geeft duidelijk aan dat hij Mosul als verblijfplaats heeft, waarbij zelfs de wijk en het huisnummer worden aangegeven.

Verzoeker concludeert dat de toepassing van het statuut moet worden bekeken ten aanzien van Centraal-Irak waar *“volgens talloze internationale bronnen”* sprake is van zwaar geweld en ernstige mensenrechtenschendingen in heel het land. Dit balanceert op de rand van een totale burgeroorlog en terroristische aanslagen behoren er tot de orde van de dag. Het lijkt verzoeker dan ook evident dat Irak behoort tot de landen of regio's waarvoor de beschermingsstatus onder punt c is bedoeld. Vermits de

chaos en onveiligheid heerst overal in Irak is er ook geen intern vluchtalternatief. Derhalve wenst verzoeker in ondergeschikte orde het beschermingsstatuut in te roepen.

2.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient inzake de asielaanvraag een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en, in voorkomend geval, 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Daar waar verzoeker in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij geen identiteitsdocumenten bijbrengt, legt hij in het kader van onderhavig beroep een origineel nationaliteitsbewijs neer dat zou zijn uitgereikt op 9 augustus 2005, alsmede een vertaling hiervan (rechtsplegingdossier, stukken 9 en 1). Dient echter te worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker een nationaliteitsbewijs voorlegt niet kan worden gerijmd met zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het eerste gehoor bij het CGVS op 9 juli 2009. Hij verklaarde gedurende dit gehoor immers dat hij in Irak slechts beschikte over de identiteitskaart die hij onderweg naar België verloor. Verzoeker ontkende uitdrukkelijk en eenduidig dat hij buiten zijn identiteitskaart nog andere identiteitsdocumenten had in Irak. Wanneer hem vervolgens werd gevraagd: "*Had u een nationaliteitsbewijs in Irak?*", antwoordde verzoeker: "*Neen, dat heb ik niet gevraagd*". Gevraagd of hij er ooit één had gehad, ontkende verzoeker opnieuw (administratief dossier, stuk 3b, p.3, 5). Verzoekers betoog "*dat er sprake kan zijn van verwarring of inaccurate vertaling (wat altijd kan gebeuren tijdens ene gehoor van verschillende uren)*" is louter hypothetisch en wordt door hem

geenszins in concreto onderbouwd. De voormelde verklaringen zijn bovendien duidelijk en niet vatbaar voor interpretatie.

Daarenboven zou het nationaliteitsbewijs blijkens de bijgevoegde vertaling zijn uitgereikt op 9 augustus 2005, hetgeen niet strookt met verzoekers verklaringen zoals afgelegd tijdens het tweede gehoor bij het CGVS. Hij verklaarde tijdens het tweede gehoor weliswaar dat hij wel degelijk een nationaliteitsbewijs zou hebben gehad doch hij gaf tevens aan dat hij dit reeds in april 2004 zou hebben bezeten en voorlegde bij zijn sollicitatie bij de nationale garde (administratief dossier, stuk 3a, p.4, 13). Verzoekers verklaringen ter terechtzitting stroken evenmin met de datum van uitgifte van het nationaliteitsbewijs daar hij, ondervraagd krachtens artikel 14 PR RvV, op de vraag of hij dit document in Irak ooit heeft moeten gebruiken, verklaarde dit te hebben gedaan bij zijn sollicitatie als bewaker. Deze verklaring is niet te rijmen met het voorgehouden feitenrelaas in het verzoekschrift waar hij verklaart *“dat hij in april 2004 solliciteerde voor een job bij het Iraakse leger, daarin slaagde en kort daarop effectief kon beginnen werken bij de Nationale garde”*.

Voorts kan de inhoud van het nationaliteitsbewijs evenmin worden gerijmd met verzoekers verklaringen aangaande zijn geboorteplaats. Hij verklaarde in het kader van onderhavige asielprocedure immers te zijn geboren te Batel Semel en preciseerde dat dit is gelegen tussen Mosul en Dohuk (administratief dossier, stuk 3b, p.2; stuk 13, vragenlijst p.1), terwijl hij volgens het nationaliteitsbewijs zou zijn geboren in Mosul.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan geen authenticiteitswaarde worden toegekend aan het neergelegde nationaliteitsbewijs.

Verzoeker brengt verder niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, geeft hiervoor evenmin een aannemelijke verklaring en legt in dit kader wederom tegenstrijdige verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde hij nooit een paspoort te hebben gehad (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.21). Tijdens het tweede gehoor beweerde hij echter dat hij wel degelijk een paspoort had, hetgeen hij aanvraagde in 2007. Hij zou bovendien met dit paspoort een visum hebben aangevraagd en hiermee op legale wijze naar Turkije zijn gereisd na de dood van zijn vader. Dit klemt des te meer daar hij beweerde dit paspoort in Turkije te hebben vernietigd omdat hij niet zou hebben geweten wat hij ermee moest doen (administratief dossier, stuk 3a, p.5-6). De bestreden beslissing oordeelde met recht dat dit een vreemde houding is voor iemand met een nood aan (internationale) bescherming. Verzoekers verklaring dat hij angst had te worden teruggestuurd is, daargelaten dat hij dit niet vermeldde wanneer hem bij het CGVS werd gevraagd waarom hij het paspoort vernietigde, niet afdoende om hieraan afbreuk te doen.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt verzoeker zijn in het kader van onderhavige asielprocedure voorgehouden identiteit niet aannemelijk aan de hand van concrete en aanvaardbare bewijselementen. Uit de informatie in het dossier blijkt daarenboven dat verzoeker zich reeds herhaaldelijk heeft bediend van een andere identiteit (administratief dossier, stuk 14). Uit het verslag van de Federale Politie blijkt dat verzoeker op 18 oktober 2008 samen met vijf andere personen bij een controle werd tegengehouden in het station van Brussel-Zuid. Hij gaf daarbij ten aanzien van de Belgische politie aan dat zijn naam AHMED Moustafa Ali is, dat hij is geboren op 1 januari 1980 en dat het Arabisch zijn moedertaal is. Verzoeker bleek tevens in het bezit te zijn van een treinticket van Parijs naar Brussel-Zuid daterend van 18 oktober 2008. Daarnaast blijkt uit voormelde informatie dat verzoeker zich naar Duitsland heeft begeven en zich aldaar nogmaals een andere identiteit heeft aangemeten daar waar hij beweerde dat zijn naam MOHAMAD MAHMUD Ali is en dat hij is geboren op 1 januari 1983 in Kirkuk. In het kader van onderhavige asielaanvraag gaf hij dan weer aan dat zijn naam HUSSEIN Hussein Mohamed is, dat hij is geboren op 1 februari 1985 in Batel Semel en dat het Badini zijn moedertaal is (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.1-8). Verzoeker bleek bij het CGVS daarenboven niet in staat een aannemelijke of afdoende verklaring te verstrekken voor het feit dat hij tot tweemaal toe een andere identiteit heeft opgegeven. Hij beperkte zich met betrekking tot de identiteit die hij in Brussel-Zuid opgaf ten aanzien van de Belgische politie tot de louter hypothetische en ongefundeerde bewering dat men hem misschien niet goed heeft begrepen en kon evenmin verklaren waarom hij in Duitsland nogmaals een andere identiteit opgaf (administratief dossier, stuk 3a, p.7). Dit alles klemt nog des te meer daar hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS nogmaals een afwijkende geboortedatum opgaf aangezien hij verklaarde te zijn geboren op 1 januari 1985 (administratief dossier, stuk 3b, p.2).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat de identiteitsgegevens zoals verstrekt door verzoeker in het kader van onderhavige asielprocedure niet worden aangetoond.

Verzoeker legde tevens manifest bedrieglijke verklaringen af aangaande zijn reisweg naar België, alsook met betrekking tot zijn verblijf en activiteiten op het Europese grondgebied voorafgaand aan zijn aankomst in België. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij op 17 oktober 2008 Turkije zou hebben verlaten, dat hij vervolgens per vrachtwagen naar België zou zijn gereisd en dat hij slechts in België zou zijn aangekomen op 24 oktober 2008 (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.34). Ook tijdens het eerste gehoor bij het CGVS hield hij deze verklaringen vol en stelde hij dat hij rechtstreeks vanuit Turkije per vrachtwagen naar België reisde, samen met nog twee andere personen. Hier zouden zij zijn afgestapt aan een benzinstation en vanuit een klein dorp de trein hebben genomen en één uur later Brussel hebben bereikt. Verzoeker ontkende voorts dat hij hier ooit gecontroleerd zou zijn geweest door de politie (administratief dossier, stuk 3b, p.3-5). Deze door verzoeker verstrekte gegevens kunnen dus niet worden gerijmd met de reeds hoger aangehaalde informatie volgens welke hij reeds op 18 oktober 2008 in het station van Brussel-Zuid werd tegengehouden bij een politiecontrole, daarbij in het gezelschap was van nog vijf andere personen en in het bezit was van een treinticket van Parijs naar Brussel-Zuid dat tevens dateerde van 18 oktober 2008. Hij gaf, zoals hoger reeds werd aangehaald, bij deze controle bovendien een andere identiteit op. Daarenboven bleef verzoeker volharden in zijn leugenachtige verklaringen ook nadat hij bij het CGVS met voormelde informatie werd geconfronteerd. Wanneer erop werd gewezen dat hij wel degelijk werd gecontroleerd door de politie, dat hij deel uitmaakte van een groep van zes personen en tickets had van Parijs naar Brussel, antwoordde hij: *"We waren maar met drie, was klein station"*. Even verder erkende hij dat de politie hem had gecontroleerd doch hij voegde hieraan toe: *"maar ik was alleen, niet met zes"*. Vervolgens bleek hij evenmin in staat een aannemelijke verklaring te geven waarom hij toen niet onmiddellijk asiel aanvraag (ibid., p.6-7). Ook gedurende het tweede gehoor bij het CGVS bleef verzoeker persisteren in het afleggen van verhullende en bedrieglijke verklaringen. Hij legde immers wederom verklaringen af aangaande zijn reisweg die niet kunnen worden gerijmd met voormelde informatie en ontkende nogmaals dat hij bij de politiecontrole treintickets op zak had (administratief dossier, stuk 3a, p.21-22).

Verzoeker legde daarenboven leugenachtige verklaringen af betreffende zijn bewegingen en activiteiten op het Europese grondgebied nadat hij in België is aangekomen. Hij antwoordde immers, gevraagd of hij na zijn aankomst in België, dit land ooit heeft verlaten: *"Nee, ben altijd in België gebleven"*. Even verder ontkende verzoeker nogmaals uitdrukkelijk en eenduidig dat hij ooit buiten België zou zijn geweest sedert zijn aankomst in België (administratief dossier, stuk 3b, p.4-5). Nochtans blijkt uit de reeds hoger geciteerde informatie dat verzoeker na te zijn aangekomen in België naar Duitsland is gereisd, alwaar hij nogmaals andere identiteitsgegevens verstrekte aan de politiediensten alvorens hij op 30 oktober 2008 werd overgedragen aan België. Wanneer bij het CGVS uitdrukkelijk aan verzoeker werd gevraagd wat hij in Duitsland is gaan doen, bleef hij zijn bedrieglijke verklaringen volhouden daar waar hij antwoordde: *"Ik ben niet naar Duitsland geweest"*. Nadat hij werd geconfronteerd met de informatie waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken in België van bij de controle in Brussel-Zuid, van bij de DVZ en van in Duitsland allemaal dezelfde zijn en dat uit de gegevens van het dossier wel degelijk het tegendeel blijkt, stelde verzoeker, op weinig overtuigende wijze, dat hij naar Brussel wilde komen en niet zou hebben geweten dat hij in Duitsland was (ibid., p.7). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS trachtte verzoeker bovendien nogmaals te ontkennen dat hij ooit elders in de EU zou zijn geweest of zou zijn gecontroleerd, alsmede dat zijn vingerafdrukken zouden zijn genomen (administratief dossier, stuk 3a, p.22).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker moedwillig weigerde klaarheid te scheppen omtrent het tijdstip en de wijze waarop hij naar Europa is gereisd, alsmede omtrent zijn verblijf en activiteiten op het Europese grondgebied zowel voorafgaand aan als na zijn aankomst in België. In het verzoekschrift onderneemt hij evenmin enige poging teneinde dienaangaande de nodige duidelijkheid te verschaffen. Dergelijke houding strookt niet met de medewerkingsplicht die kan worden verwacht van een persoon die om internationale bescherming verzoekt.

Verzoeker betoogt dat hij slechts onvolledig zou geweest zijn omtrent het in omloop zijnde geld in Mosul doch geen foutieve verklaringen aflegde. Dit betoog vindt echter geen steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker verklaarde tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat er de jaren voorafgaand aan de val van Saddam Hoessein zowel biljetten als munten in omloop waren. Hij noemde biljetten van 25, 10, 5 en 1 dinar, alsmede een munt van een kwart dinar. Naast deze biljetten en munten, het Saddam-geld, werd volgens verzoeker tevens het Suisse-geld aanvaard. Dit geld was

volgens hem zelfs meer aanvaardbaar dan het Saddam-geld. Volgens verzoeker waren de enige Suisse-biljetten deze van 10 en 15 dinar. Daarnaast waren er munten van één, een kwart en een halve dirham. Verzoeker ontkende dat er in het Saddam-geld ook biljetten waren van 1.000 dinar. Wel zouden er nog biljetten geweest zijn van 500 dinar. Verzoeker ontkende uitdrukkelijk dat er nog andere biljetten waren in het Saddam-geld (ibid., p.11-12). Dient echter te worden opgemerkt dat uit de informatie in het dossier blijkt dat er andere biljetten waren in het Saddam-geld, met name van 50, 100, 250 en 10.000 dinar. Tevens blijkt hieruit dat alle muntstukken in Centraal-Irak sedert 1992 uit circulatie werden gehaald en het gebruik ervan volledig werd afgeschaft. Ook de Swiss Dinar werd uit circulatie gehaald in 1992. Bovendien blijkt uit deze informatie dat voor de val van het regime in Centraal-Irak geen biljetten van 500 in omloop waren, noch biljetten van 10, 5 of 1 dinar. Hierbij kan worden opgemerkt dat deze laatste daarentegen wel in omloop waren in Koerdistan en dat het bevreemdend is dat verzoeker beter vertrouwd lijkt met het geld dat aldaar in omloop was (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie). Gedurende het tweede gehoor wijzigde verzoeker zijn verklaringen daar waar hij nu wel correct verklaarde dat voor de val van het regime in Mosul geen muntstukken mochten worden gebruikt. Bovendien ontkende hij nu tevens dat het Swiss-geld nog werd gebruikt en gaf hij aan dat zij het Saddam-geld moesten gebruiken. Dat verzoeker tijdens het eerste gehoor precies het omgekeerde verklaarde doet vermoeden dat zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het tweede gehoor zijn ingestudeerd. Bovendien liet hij in vergelijking met de voornoemde landeninformatie wederom een aantal biljetten onvermeld, met name deze van 25 en 100 en verklaarde hij verkeerdelijk dat er een biljet was van 250.000 (administratief dossier, stuk 3a, p.11). Daarenboven legde verzoeker tijdens het tweede gehoor bij het CGVS foutieve verklaringen af met betrekking tot het in omloop zijnde geld na de val van het regime. Zo verklaarde hij aanvankelijk, gevraagd welke waarden er toen waren: "25, 50, 10, 250, 1000 dinar". Wanneer hem werd gevraagd of het biljet van 1.000 dinar het grootste was, stelde hij vervolgens dat hij 50.000 bedoelde. Gevraagd om duidelijkheid te verstrekken, gaf hij een volledig verschillend antwoord: "250, 1000, 10000, 25000 en 50000". Bovendien ontkende hij eenduidig dat er na de val nog munten in omloop waren (ibid., p.11-12). Uit de reeds hoger aangehaalde landeninformatie blijkt echter dat na de val van het regime wel degelijk munten in omloop werden gebracht van 25 en van 100 dinar. Voorts blijkt hieruit dat er geen biljetten zijn van 10, 25, of 50.000 dinar.

Tevens blijkt dat verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het CGVS niet in staat bleek op coherente wijze aan te geven wanneer het Baathregime van Saddam Hoessein werd verdreven uit Mosul. Hij antwoordde aanvankelijk ontwijkend op de vraag wanneer Mosul werd bevrijd en bleek vervolgens de maand niet te kunnen preciseren waarin het regime werd verdreven uit Mosul, daar waar hij antwoordde: "*Niet zeker, december 2003 of april 2003 denk ik, maar niet zeker*". Nog volgens zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor zouden de Amerikanen als eerste Mosul hebben ingenomen en onder controle hebben gekregen. De Pesmerga's zouden slechts nadien zijn gekomen. Tevens stelde hij er geen bombardementen werden uitgevoerd op Mosul, noch op de omgeving van Mosul (administratief dossier, stuk 3b, p.13-14). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde verzoeker daarentegen dat het regime ten val kwam in de lente van 2003. Voorts verklaarde hij, in strijd met zijn eerdere verklaringen, dat de Koerden en de Amerikanen samen kwamen en samen Mosul bevrijdden. Bovendien gaf hij nu aan dat de legerbasis bij Mosul wel degelijk werd gebombardeerd (administratief dossier, stuk 3a, p.7-8). Verzoeker tracht deze tegenstrijdige verklaringen te vergoelijken door aan te voeren dat "*beide interview allicht niet op dezelfde wijze zullen verlopen zijn, wat altijd andere interpretaties en resultaten zal geven*" doch dit wordt nergens aan de hand van concrete elementen aangetoond. De vraagstelling tijdens de beide gehoren geschiedde in duidelijke bewoordingen en verzoekers antwoorden zijn eveneens duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Voorts bleek verzoeker evenmin op de hoogte van de markante gebeurtenissen in Mosul in mei 2008. Uit de informatie in het dossier blijkt dat in mei 2008 in Mosul een grootscheepse militaire operatie plaatsvond gericht tegen opstandelingen. Bij deze operatie werd in de hele stad en voor onbepaalde duur een avondklok ingesteld, werden honderden controleposten ingesteld en talrijke raids uitgevoerd doorheen de stad (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie). Van verzoeker kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij, indien hij op dat ogenblik daadwerkelijk in Mosul zou hebben verbleven, op de hoogte zou zijn van dergelijke gebeurtenissen. Nochtans bleek hij hierover geen informatie te kunnen verstrekken. Na aanvankelijk herhaaldelijk ontwijkend te hebben geantwoord op de vraag of er gedurende de maanden voorafgaand aan zijn vertrek een grootschalige militaire actie werd gevoerd in Mosul, beweerde hij immers dat er wel degelijk zulke actie plaatsvond doch situeerde hij deze

verkeerdelijk in januari 2008. Hij kon zich later in 2008 geen dergelijke acties herinneren. Tevens ontkende hij uitdrukkelijk dat er ooit een avondklok werd ingevoerd voor de hele stad ineens (administratief dossier, stuk 3a, p.8-9).

De voormelde lacunes in verzoekers kennis betreffende Mosul maken dat, ondanks dat hij blijkens de bestreden beslissing over enige geografische kennis van deze stad beschikt, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij daar van 1999 tot oktober 2008 hebben verbleven, mede in acht genomen dat hij medio 2004 zou zijn beginnen werken voor de Nationale Garde en aldus instond voor de veiligheid van de stad Mosul.

Het woonstattendat verzoeker bij het verzoekschrift voegt om alsnog aannemelijk te maken dat hij in Mosul zou hebben verbleven is niet van die aard dat het de teloorgegane geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn verblijf in Mosul kan herstellen. Vooreerst betreft de ovaalvormige stempel op dit stuk prima facie klaarblijkelijk een kleurenkopie van een stempel, hetgeen de authenticiteitswaarde ervan danig ondermijnt. Voorts kan, zoals reeds hoger werd vastgesteld, geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde identiteit zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat dit document op hem betrekking heeft. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat het attest dat werd uitgereikt op 2 maart 2010 vermeldt dat verzoeker woont in Mosul, terwijl hij deze stad reeds in 2008 heeft verlaten.

Verzoeker houdt voor militair te zijn geweest sedert mei 2004. Hij weerlegt in het verzoekschrift echter nergens in concreto de motivering die stelt dat zijn kennis omtrent het Iraakse leger ruim ontoereikend is. De bestreden beslissing stelt op grond van de stukken van het administratief dossier met recht dat verzoeker niet blijkt te weten hoe de legerbasis heet waar hij in Gayyare was gestationeerd. Zelfs wanneer de naam werd gegeven bleek deze hem niets te zeggen. Dit is des te opmerkelijker daar de naam van deze basis – Q West Complex – vermeld staat op één van de legerbadges die verzoeker ter staving van zijn asielaanvraag neerlegde. Verzoeker kon evenmin aangeven welke eenheid van het Amerikaanse leger op zijn legerbasis in Gayyare gevestigd was. Hij kon bovendien niet zeggen met welke munitie hij schoot of welk kaliber de kogels hadden, hetgeen voor een zogezegd militair in het geheel niet aannemelijk is. De voormelde motiveringen zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. Bovendien kon verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het CGVS niet preciseren welk type wapen hij zou hebben gehad (administratief dossier, stuk 3b, p.16-17). Daarenboven bleek tijdens het tweede gehoor bij het CGVS dat hij over nagenoeg geen kennis beschikt van de, blijkens de informatie in het dossier nochtans talrijke, terroristische groeperingen die actief zijn in Mosul terwijl voor een militair van de Nationale Garde ter zake redelijkerwijze een gedegen kennis kan worden verwacht. Tevens legde verzoeker foutieve verklaringen af betreffende de nummerplaten van de voertuigen van de Nationale Garde en veiligheidsdiensten. Hij beweerde immers dat deze groen waren, hetgeen strijdig is met de informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 3a, p.9, 11; stuk 17: landeninformatie). Verder kan in deze dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststelling dat verzoeker in het geheel niet op de hoogte bleek te zijn van de grootschalige militaire actie die plaatsvond in Mosul in mei 2008, hetgeen voor een beroepsmilitair in het geheel niet aannemelijk is.

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker omtrent zijn beroepsactiviteit als militair tal van tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Vooreerst bleek verzoeker niet enkel niet te weten dat 'Q West Complex' de naam van zijn basis was, doch legde hij omtrent dit begrip tevens tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gaf hij immers aan dat dit de naam was van zijn divisie (administratief dossier, stuk 3b, p.18), terwijl hij tijdens het tweede gehoor, wanneer hem werd gevraagd wat Q West hem zei, antwoordde: *"Dat ken ik niet"* (administratief dossier, stuk 3a, p.18). Verder verklaarde verzoeker tijdens het eerste gehoor, gevraagd naar het aantal strepen of sterren dat bij zijn rang hoort: *"Ik had geen maar de eerste 'Jundi Awal' moest één streep hebben maar ik had dat niet"* (administratief dossier, stuk 3b, p.5-6), terwijl hij tijdens het tweede gehoor verklaarde dat hij wel degelijk een streep had op zijn schouder (administratief dossier, stuk 3a, p.2). Bovendien gaf verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het CGVS eenduidig aan dat zijn soldij 577.000 dinar bedroeg (administratief dossier, stuk 3b, p.11), hetgeen niet kan worden gerijmd met zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor alwaar hij aangaf dat hij aanvankelijk 477.000 dinar soldij kreeg en in 2008 opslag kreeg naar 777.000 dinar (administratief dossier, stuk 3a, p.11). Verzoeker tracht deze laatste tegenstrijdigheid ten onrechte te minimaliseren tot een detail. Aangezien zijn beroepsactiviteit als militair de directe

oorzaak vormde voor al zijn problemen kan redelijkerwijze worden verwacht van verzoeker dat deze coherente verklaringen aflegt omtrent zijn soldij.

De voormelde fundamentele onwetendheden in hoofde van verzoeker, de vaagheden in zijn verklaringen en de talrijke tegenstrijdigheden dienaangaande, ondergraven volledig de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij sedert 2004 werkzaam zou zijn geweest als militair voor de Nationale Garde. De door verzoeker neergelegde documenten betreffende deze werkzaamheden, meerbepaald een legerbadge, een tijdelijke wapenvergunning, een 'certificate of appreciation' en twee foto's van verzoeker in legeruniform, wegen niet op tegen de voormelde vaststellingen. Aan dergelijke stukken kan slechts enige bewijswaarde worden toegekend voor zover zij worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is, rekening houdend met bovenstaande vaststellingen, in casu geenszins het geval.

Aangezien verzoeker noch zijn voorgehouden verblijf in Mosul, noch zijn vermeende beroepsactiviteiten als militair van de Nationale Garde aannemelijk maakt kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij aldaar en ingevolge deze activiteiten beweert te hebben ondervonden.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoeker bovendien ook betreffende dit relaas talrijke tegenstrijdige verklaringen aflegde. Hij betwist de bestreden motivering niet waar deze stelt dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd inzake zijn relaas aangezien hij (i) tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde dat hij sedert 2005 drie dreigbrieven zou hebben ontvangen van Jaish Al Islami terwijl hij tijdens het tweede gehoor beweerde slechts één dreigbrief te hebben ontvangen en te vermoeden dat deze afkomstig was van de groep van Al Zarqawi (ii) tijdens het eerste gehoor bij het CGVS aangaf dat er een onderzoek werd gevoerd naar de dood van zijn vader, en dit door zijn chef, terwijl hij tijdens het tweede gehoor uitdrukkelijk stelde dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de dood van zijn vader (iii) tijdens het eerste gehoor bij het CGVS beweerde dat twee van zijn vrienden-collega's uit het leger werden gedood, terwijl hij tijdens het tweede gehoor stelde niets te weten van eventuele problemen van collega's. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Belgische asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (cf. artikel 4, eerste en tweede lid van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker verkoos om bedrieglijke en leugenachtige verklaringen af te leggen omtrent zijn identiteit, reisweg, opeenvolgende verblijfplaatsen in Irak en Europa en beroepsactiviteiten, alsmede om een fictief asielrelaas ten berde te brengen. Dergelijk gedrag is in flagrante tegenspraak met de hoger beschreven medewerkingsplicht. Door verzoekers houding tijdens de opeenvolgende gehoren is zijn algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze gehypothekeerd. Het is niet aan de Raad om, na vaststelling van dermate bedrieglijke verklaringen, de elementen die wel correct naar voor gebracht werden te distilleren uit het relaas.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de

toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent zijn identiteit, reisweg, verblijfplaats(en) in Irak en Europa en beroepsactiviteiten, alsmede omtrent zijn asielaanvraag (zie sub 2.2.1).

De twijfels die ingevolge verzoekers verklaringen omtrent voormelde elementen rijzen leiden ertoe dat zijn profiel niet te bepalen is. Het feit dat zijn profiel niet vast te stellen is, is derhalve uitsluitend te wijten aan zijn persoonlijk gedrag. De aldus door verzoeker zelf veroorzaakte twijfel en onduidelijkheid kan er niet toe leiden dat hij, naar analogie met artikel 50 van het eerste aanvullend Protocol van 8 juni 1977 bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de behandeling van slachtoffers van internationale gewapende conflicten, beschouwd wordt als burger. Verzoeker dient, vooraleer hem, naar analogie met voormeld Protocol, het voordeel van de twijfel kan worden toegekend en hij als 'burger' kan worden beschouwd, te hebben voldaan aan de medewerkingsplicht door het afleggen van geloofwaardige verklaringen teneinde de ter zake bevoegde instanties toe te laten zich een beeld te vormen van zijn maatschappelijke positie en de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Door het persoonlijk gedrag van verzoeker is het onmogelijk een correcte inschatting te maken van zijn positie in zijn land van herkomst en bijgevolg onmogelijk te beoordelen of hij (i) al dan niet een burger is (ii) al dan niet valt onder de toepassing van artikel 55/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (iii) al dan niet beroep kan doen op beschermingsmogelijkheden (iv) al dan niet een reëel risico loopt. De subsidiaire beschermingsstatus kan aan verzoeker niet worden toegekend.

2.2.3. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS